

BÀI 10.

10.

Lưu diễn Vũng Tàu, thứ Năm 29/11/1979

Từ rạp Thanh Bình ở Biên Hòa, đoàn di chuyển ra Vũng Tàu hôm nay. Trời gió thật lạnh, y hết những ngày đoàn rời Biên Hòa năm ngoái, có cô em gái út cùng tham dự.

Tâm hồn mang mang rung động nghĩ đến những ngày dài sắp đến, tôi lại có Đan cạnh bên trong thành phố xa lạ ấy. Nỗi xúc động dâng cao làm ngợp tâm hồn trong một cảm giác bàng hoàng vô kể. Tôi nép vào tay Đan, hôn lên làn áo mà tự vỗ về mình rõ ràng anh đang hiện diện thật kia.

Chúng tôi đến nhà cậu Bình xin ngủ lại, bắt đầu những ngày hát Vũng Tàu vô cùng tuyệt diệu. Hạnh phúc được cấu tạo nên bằng nhiều mặt, từ gia đình cậu Bình với nỗi thân ái đón tiếp cho đến ngoại cảnh không gian "*tổ ấm của chúng tôi*": Một căn phòng mà chúng tôi yêu cầu được trú ngụ, có một cái giường, một bếp lửa củi và những vách ván ám khói đen, cùng ngọn đèn vàng ấm.

Những ngày Vũng Tàu êm đềm quá, chúng tôi đi uống *café*, đi chợ, nấu ăn, đi làm, trở về pha *café* và nói cùng nhau vô số chuyện. Lòng tôi run lên từng chập mỗi lần nghĩ đến điều lại được ở cạnh nhau đêm khuya...

Một điều vô cùng kỳ lạ là trong cuộc đời, tôi vốn rất ưa thích một cái bếp đun bằng lửa củi trong một mái tranh đơn sơ mộc mạc. Hình ảnh này dai dẳng chiếm ngụ tâm hồn như một đốm sáng đi tìm suốt kiếp, biểu tượng rõ nhất cho một hạnh phúc thật sự. Nhiều ngày tháng, tôi vẫn luôn nghe tâm hồn rung động khi bắt gặp đâu đó hình ảnh êm đềm ấy.

Tìm hiểu tại sao lại có sự rung động kỳ dị này thì tôi đi đến kết luận: "Suốt 30 năm, sống cuộc đời tôi lang bạt, từng chuyến đi đơn độc nối tiếp nhau đã khiến tôi luôn ngưỡng vọng một hạnh phúc định cư mà một mái bếp tranh là hình ảnh gợi cảm thành thật nhất".

Nên, những ngày lưu diễn Vũng Tàu, dẫu xúc động thật nhiều mà tôi vẫn không thể ghi ra cho hết được những xúc động hiện tại. Nó lại láng mang mang đầy hồn khiến tôi luôn luôn run rẩy mà tưởng rằng sẽ dễ dàng biến mất thôi.

Tôi yêu Đan nồng nàn hơn trong một không gian như vậy, tình yêu rực rỡ như ngọn lửa đêm khuya được đốt lên trên căn bếp lạnh.

Và những sáng thật sớm khi mặt trời còn say ngủ, tỉnh giấc dậy, tôi rời làn chăn mà nhóm bếp. Những lúc như vậy, không chữ nghĩa nào có thể diễn tả được cho hết thứ hạnh phúc đang tràn ngập trong tim.

Bao nhiêu năm sống đời cô quạnh, giờ đây hiện diện dưới một mái tranh nghèo nàn, có Đan và vòng tay yêu dấu, những điều sao thật kỳ diệu cho trái tim lang bạt của tôi. Tôi run lên từng lúc trong nỗi ngời sáng tình yêu và hạnh phúc. Và thật mang được cảm nghĩ mình đang là một người vợ mỏng manh của Đan, người đàn bà làm cháy bùng đam mê như chính ngọn lửa đang tỏa ánh sáng trên chiếc lò.

Nhiều lần Đan tỏ bày thành thật:

“Anh đam ghiền mất rồi những buổi sớm thế này, mình thức giậy trong tay nhau, đốt lửa pha *café* rồi chuyện trò tới sáng.”

Và cũng nhiều lần Đan ca ngợi:

“Anh yêu em trên nhiều mặt mà một mặt đặc biệt nhất là thân hình em mảnh mai thanh tao quá. Em xem này, anh ôm em gọn lỏn trong tay. Vậy mà với sự mảnh mai, em đã có khả năng làm trỗi dậy cho anh biết bao cảm xúc. Em đúng là người đàn bà tuyệt diệu của anh”

□

Lưu diễn Vũng Tàu, thứ Tư 21/11/1979

Chúng tôi ra biển buổi sáng, kéo dài đến chiều tôi đi uống *bière* cùng anh Thao, một người bạn cũ Đan gặp lại tại đây. Cũng có lúc hạnh phúc được san sẻ ra với người khác mà không còn cô đọng riêng trên chỉ hai người. Với điều này cũng thật là thú vị. Đôi lần thật thật đùa đùa tôi nói cùng Đan:

“Nếu cho em suốt ngày nhìn Đan, sống với Đan năm này qua tháng nọ, chắc là em chán anh lắm!”

Không giải thích câu nói, nhưng âm thầm đâu đó như một hợp đồng không văn bản, cả hai đều tự mình xác cho mình một thể đứng thích hợp trong nhau. Trên thực tế, Đan là một người đàn ông không còn tự do nữa, và trên thực tế, tôi là người đàn bà có một nghề nghiệp sống động, liên hệ đến quần chúng. Vì vậy hai chúng tôi cùng hiểu nên chừa lại cho nhau những khoảng cách tự do giới hạn và với khoảng cách này, cả hai phải tôn trọng tuyệt đối trước nhau.

Nhiều lần tôi nói với Đan, giọng đùa bỡn:

“Em chỉ xin nhận nơi Đan những gì thừa thãi mà thiên hạ vất đi, xin làm điểm tựa cho Đan úp mặt mỗi lúc mỗi mệt, và xin căn phòng em là cái tổ ấm cho Đan trú lại. Ngoài ra là hết!” (Đan hay nhái lại chữ “*hết*” của tôi, giọng kéo dài ra một cách thú vị.)

Thì cũng nhiều lần nói cùng anh một cách nghiêm trang:

“Đến với em, Đan nên chấp nhận nghề nghiệp và đời sống thất thường của em. Em không giống như những người đàn bà khác, tâm hồn em thật điên đảo. Xin hãy hiểu em những điều ấy.”

Rồi tôi kết luận:

“Nhưng mà em yêu anh, và đây là điều ‘*hết sây*!’”

(Đan nhái lại chữ “*hết sây*” của tôi).

Chúng tôi cùng hiểu và cùng mặc nhiên công nhận "khía cạnh tự do" trong tình yêu bắt nguồn từ sự tôn trọng lẫn nhau. Nên buổi sáng nay, tôi cảm nhận rằng cả hai đều vui khi hiện diện thêm một người bạn, nỗi vui không cao hay thấp hơn khi hiện diện riêng chỉ hai người, mà là "khác hơn" với nỗi vui vừa kể. Chính đây là vấn đề tương đối trong tình yêu ở trên tôi đề cập.

□

Lưu diễn Vỹ Tào, thứ Sáu 23/11/1979

Chúng tôi mua rượu và thức ăn về nhà đối ẩm trò chuyện. Rượu thật ngon và tình yêu thật thắm, kéo dài từ trưa cho đến chiều trước giờ hát. Vậy mà câu chuyện chuyển sang một chiều hướng nguy hiểm lúc nào chẳng hay. Đan nói phớt qua về người đàn bà vợ anh, rằng anh lập gia đình cách đây 16 năm (1963). Tôi thấy nhói lòng. Nhiều lần tôi vẫn bảo Đan:

“Em yêu Đan nhưng lại không muốn biết đến bất cứ điều gì về Đan ngoài chuyện Đan là anh ruột soạn giả Nguyễn Thảo.”

Thì điều này có phải nói lên rằng tôi yêu đuối quá nên luôn luôn trốn chạy những phũ phàng trong tình cảm? Hay là tôi sợ phải đối diện với sự thực của Đan, sợ phía người đàn bà ấy, như nhiều lần trong định mệnh cũ, tôi đã gặp và sợ?

Buổi hôm nay, sau khi nghe Đan nói sơ qua về đời sống riêng một cách vô tình, tôi không sao kèm được câu hỏi điên loạn:

“Em và mẹ Thảo, ai mạnh hơn ai? Nghĩa là nếu không có người đàn ông bên cạnh, ai sẽ là người đứng vững hơn ngoài cuộc sống?”

Tôi sợ câu trả lời, nhưng chính câu trả lời lại là điều khiến tôi sợ nhất: “Em!”

Ngắn gọn nhưng thật là kinh hãi, phô bày cả một đau khổ của cuộc đời tôi.

Đột nhiên bao nhiêu nỗi vui như chìm hẳn xuống và tình yêu từ một tháng qua như đồng loạt tan biến. Tôi nhận ra thật rõ ràng cái vận số của mình mà nỗi bi thảm lớn nhất phát sinh từ điểm "tôi mạnh hơn mọi người đàn bà", để trong cái nhìn của đàn ông, nếu phải chọn lựa để bảo bọc che chở, tôi không bao giờ là kẻ được chọn.

Tôi ngồi ngẩn ngơ với những ý nghĩ riêng, không nghe không nói gì nữa từ đây trong cuộc rượu.

Cho đến một hồi...

Một hồi, bằng giọng đau khổ và buồn bã, Đan bày tỏ:

"Bây giờ thì anh không lạ nữa nếu em kể rằng bao nhiêu người đàn ông từng đã điên đảo vì em. Chính anh đây cũng vậy."

Đan không giải thích câu nói.

Buổi chiều quá buồn. Rượu thấm vào người làm ngậy ngậy đầu óc, du tôi trở lại trạng thái thất thường cũ.

Riêng Đan vẫn mang thái độ buồn bã suốt buổi tối đưa tôi đến đoàn làm việc, kéo dài tận khuya khi cùng nhau trở về nhà cậu Bình. Đan lặng im hút thuốc lá, lặng im giăng màn ngủ và lặng im nằm bên tôi.

Một điều ghi nhận nơi đây là sau cuộc rượu, tôi hầu như hoàn toàn quên hết mọi cái gì đã xảy để trở lại nguyên hình là cô gái vui tươi.

Điểm nhấn mạnh là tôi không hề "tỏ ra có trách nhiệm" trước những gì mình đã nói; cũng như dễ dàng quên mất câu xác nhận điểm mạnh, điểm yếu giữa tôi và mẹ Thảo, nguyên nhân cho nỗi buồn chết người chiều nay.

Đây cũng là một ân sủng của Thượng Đế cho riêng: "Sự vô tâm trước bao nhiêu gai góc trong cuộc đời mình".

Vậy thôi!

Tôi kể Đan hay sáng mai đoàn phải hát phục vụ trong một trại thương binh thì Đan kêu lên, điệu thẳng thốt:

"Vậy là mất toi một ngày có em bên cạnh!"

Tiếng kêu làm tôi xúc động nhận ra rằng Đan vẫn muốn có tôi kề cận luôn luôn.

Ôm ghì tôi trong tay, Đan nói nhỏ :

"Anh thương em quá! Em thật mong manh bé nhỏ!"

[]

Lưu diễn Vững Tàu, thứ Bảy 24/11/1979

Suốt buổi sáng theo đoàn đến hát trong trại thương binh.

Lúc trưa trở về, điều làm tôi xúc động hơn hết là biết được rằng suốt buổi sáng ở nhà, Đan đã giặt hết quần áo bẩn của cả hai.

Lúc 10 giờ 30 tối tan hát, chúng tôi ra phố mua rượu. Và trong căn bếp ấm, cuộc rượu được gây lại.

Trong kỷ niệm với Đan, phải kể rằng các cuộc rượu tay đôi thế này chiếm phần rất quan trọng. Chúng tôi không nghĩ rượu là tầm thường, lại cũng không nghĩ đàn bà uống rượu là xấu. Mà trong mắt cả hai, hành động đối ẩm cùng nhau đã chính là một phần hỗ trợ mạnh mẽ cho tình yêu. Chúng tôi hiểu nhau hơn qua các cuộc rượu, những vấn đề bình nhật không thể phơi bày, lúc uống rượu lại được đưa ra phân tích mổ xẻ.

Đêm nay cũng vậy. Dưới ánh đèn vàng ấm, cõi không gian riêng chỉ hai người, thời gian như ngưng đọng. Ánh mắt Đan vui vẻ khi một trong những kỷ niệm tại nhà Mười Phú trong những ngày đầu đi vào đời nhau được nhắc lại, buổi sáng thứ nhất chúng tôi được mời từ hai phía riêng rẽ đến nhà Mười Phú, cái nhìn vẫn còn xa lạ nhưng được xóa bỏ ngay trong ý nghĩ Đan khi thấy tự ý tôi mời Đan, Nguyễn Thảo và Mười Phú cuộc rượu tiếp theo sau.

Đan kể lại:

"Lúc ấy trong óc anh nghĩ rằng người đàn bà này thật linh hoạt tế nhị, trong đời anh ít gặp. Một mẫu đàn bà mạnh mẽ lịch thiệp mà vẫn không tạo nên trong ý tưởng đàn ông một sự ngộ nhận, hiểu lầm."

Và Đan cười:

"Anh nghĩ rằng anh bắt đầu yêu em ngay từ buổi sáng ấy."

Chúng tôi uống đều tay từng hớp rượu, kể cho nhau nghe cảm nghĩ của mình về kỷ niệm. Không gian như hòa hợp vào với hạnh phúc, bếp lửa hồng được Đan nhóm lên pha *café* khuya...

Có một lúc Đan kêu lên:

"Em là người đàn bà đa diện và diện nào cũng đều hoàn hảo."

Tôi mỉm cười:

"Đan đã yêu em rồi thì không thể nào còn yêu được người đàn bà khác tâm thường hơn em."

Đan gật đầu:

"Anh yêu sự ngạo mạn trong câu nói của em, nhưng phải nói đúng hơn rằng, sau em, anh không thể nào tìm được người đàn bà nào đa diện tổng hợp và có khả năng suy nghĩ sâu sắc như em."

Tôi xấu hổ biumôi thì Đan lại kêu lớn:

"Em đẹp quá! Nhiều lúc em đẹp thật, ví dụ như lúc này đây em say với tình yêu, đẹp lắm!"

[]

Lưu diễn Vũng Tàu, Chủ nhật 25/11/1979

Hôm nay đoàn nghệ hát, chuẩn bị về Sài Gòn. Không tỏ bày mà cả hai cùng âm thầm buồn bã.

Buổi trưa ăn cơm khách nhà anh chị Hòa để chuẩn bị cho một công việc làm của tôi tại đây. Từ mấy ngày qua, điều này làm cả hai phải ít nhiều suy nghĩ. Những ngày sống vừa qua đã gây nên trong tôi và Đan phần nào cái ý muốn "có nhau thật sự". Thì công việc làm liên quan đến âm nhạc tôi đang muốn nhận tại Vũng Tàu cũng nằm trong chiều hướng ấy. Tôi muốn tái tạo một đời sống với Đan tại đây, bắt đầu lại cuộc đời lờ đờ... Nhưng mà đâu đó trong lòng vẫn nghe buồn buồn vì những diễn tiến như thế.

Trong buổi cơm thật ngon và vui anh chị Hòa mời trưa nay, Đan có nét trầm xuống hẳn khiến tôi áy áy. Tôi hiểu rằng anh vẫn còn mang đầu đó trong lòng cái điều không tin rằng tôi là của anh thật sự. Nên khi chị Hòa hỏi chúng tôi thành hôn với nhau bao lâu rồi, thì tôi buột miệng đáp:

"Đã hai năm!"

Sao tôi lại nói lên một điều không thật? Có phải rằng bởi tôi yêu Đan, hoặc cũng bởi muốn cho kẻ khác hiểu rằng Đan quan trọng dường nào trong cuộc đời tôi, một người đàn ông chế ngự được bản chất sôi nổi này?

Và thật, hiện diện trước Đan và bạn hữu, lần thứ nhất tôi thấy e dè không thoải mái khi cảm nhận một chút gì xa cũ trong cá tính sôi nổi của tôi sẽ dễ dàng khiến anh đau, và đó là điều tôi hết sức tránh.

Buổi tối, trên đường về nhà cậu Bình, đi ngang quán rượu ven đường, tôi bỗng thèm uống với Đan để tự tìm cho mình cảm giác thú vị. Quán vắng khách, ánh đèn vàng ủa, những ghế bàn lỏng chông trơ vơ. Tôi uống thật no mắt những hình ảnh đó, uống đầy hồn những tình cảm dâng tràn mà một quán vắng và tình yêu Đan trộn lẫn làm tràn ngập trong tôi.

Trên những bước chân đi bộ trở về cạnh nhau trong bóng tối con đường xa hun hút, tôi nghe Đan nói lên thật nhiều những tình cảm trong nội tâm sâu kín. Chỉ một lúc nào hiếm hoi, Đan mới phô bày con người mình như vậy. Anh ao ước một sự gắn bó trên hình thức, nói đến một tấm hôn thú... để rồi bùi ngùi đau đó trong bóng đen của vùng biển mặn, tôi thấy như chợt ngời lên ánh sáng hạnh phúc bình thường đã bị đánh mất từ lâu, thứ hạnh phúc đơn giản mà tôi vẫn đi tìm suốt 10 năm qua.

Tiếng nói Đan thoảng nhẹ:

“Anh yêu em nhiều lắm. Em là người đàn bà kỳ lạ, tạo được quá nhiều tình cảm khác biệt trong anh.”

[]

Lưu diễn Vũng Tàu, thứ Hai 26/11/1979

Ngày cuối cùng ở với nhau, cả hai như cùng giấu diếm sự buồn bã tiếc nuối trong tim. Nghĩ đến ngày mai, ngày mốt, những ngày sẽ cách xa mà gần gũi.

Ngày cuối cùng, thành phố chợt trở lạnh, hơi nước mặn nhuộm nồng không khí. Trong làn gió sắt se đượm đầy nỗi nhớ, cả tôi lẫn Đan đều cố lòng nâng niu từng giây phút quý báu bên nhau, cố lòng không để lãng phí thời gian vì những gì không phải là tình yêu.

.....

(Tự ý bỏ ba trang)

... ..

[]